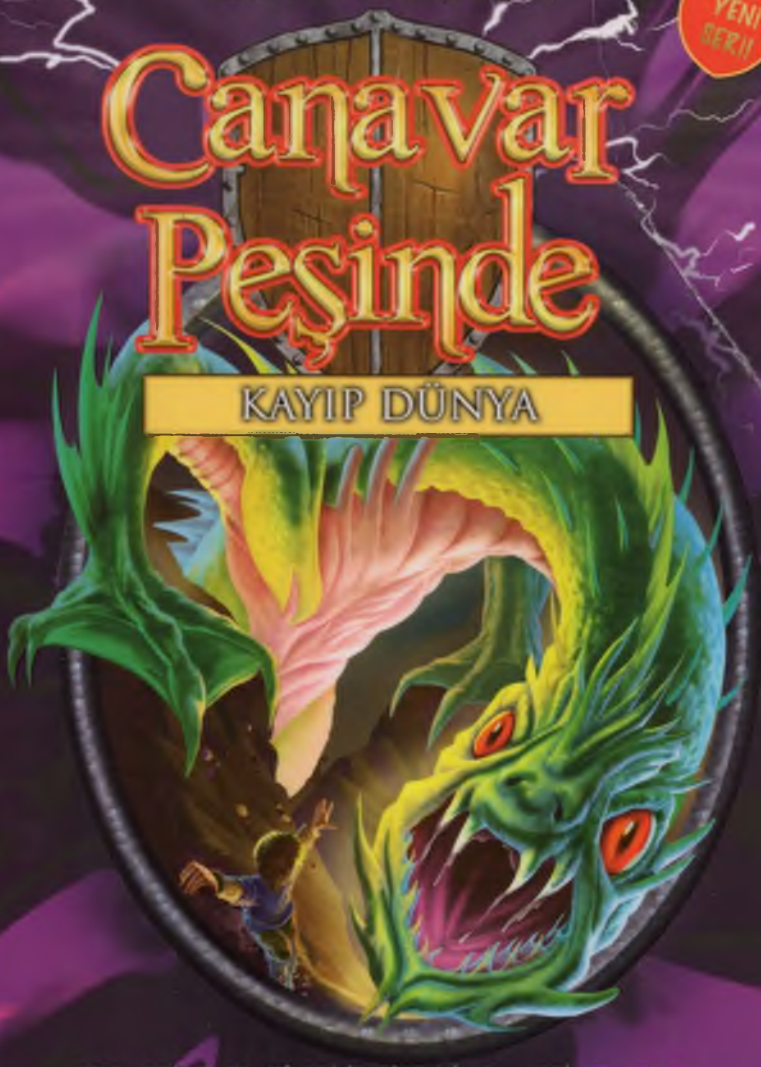
ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

KAYIP DÜNYA

DEHŞET SAÇAN KRESTOR

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kayıp Dünya

Kötü büyücü Malvel, Tavania diyarını felakete sürüklemeye devam ediyor.
Suda yaşarken kendini karada bulan canavar Krestor, asit salgılayıp etrafa dehşet saçıyor.
Tom ve arkadaşları, onu her yeri mahvetmeden önce durdurmak zorunda...

Kayıp Dünya serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Acımasız Yaratık Konvol
- Kızgın Düşman Hellion
- Geceyarısı Savaşçısı Madora
- Korkunun Şimşeği Ellik
- Kanatlı Canavar Karnivora

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2016

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 39
KAYIP DÜNYA
Dehşet Saçan Krestor
Beast Quest
Krestor The Crushing Terror
ISBN: 978-605-188-015-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2010
© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Düzelti: Ergül Karakaya
Çeviren: Can Türkyılmaz
Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

DEHŞET SAÇAN

KRESTOR

KAYIP DÜNYA

ADAM BLADE

KIYAMET
ORMANI
GÜNEY NEHRİ
KIZIL
KUMLAR

ONMUŞ TOPRAKLAR
Tavania
OVALAR
KRALIN
SARAYI
SİSLİ ORMAN

Hepinizi selamlıyorum Canavar Avının dostları...

Tom ve Elenna, Gwildor ile Kayonya'daki maceralarının ardından yaptıkları uzun yolculuğun sonunda evlerine geri döndüler. Uğradıkları bu dünyalar, şimdilik arkalarında kaldı.

Ama oğlum Görevlerinin sona erdiğini düşünüyorsa yanılıyor demektir.

Tom'un önünde uzanan yol, yine macera ve tehlike dolu. Bu yolda kurtarması gereken altı yeni, korkunç Canavar onu bekliyor. Ve bir daha dönmeyeceğini sandığı bir düşman, yeniden karşısına dikiliyor.

Geriye tek bir soru kalıyor: Şu ana kadarki en ölümcül Görevinde Tom'a katılacak kadar cesur musun? Bu sorunun yanıtını yalnızca sen biliyorsun...

Freya

GİRİŞ

Kanatlarını açan Akilus, sıcak esintinin yardımıyla yükselmeye başladı.

Sıradağların üzerinden süzülürken yorgunluğuna yenik düşmemeye çalışıyordu. Umduğundan daha uzun süredir uçuyordu ama hâlâ yiyecek bulamamıştı. Gözünün önüne gagalarını açıp ondan yiyecek bekleyen ufacık, tüylü yavruları geldi. Biraz daha aç kalırlarsa ölmeleri işten bile değildi.

Ama Akilus o kadar yorgundu ki yola devam edemezdi. Dinlenmesi gerekiyordu.

İleride, bir dağın eteğindeki çıplak ağacı fark edince rahatladı. *Şurada biraz dinlenir, sonra biraz su ararım,* diye düşünüp hemen inişe geçti.

Ölü ağacın en üst dalına konan kartal, kanatlarını kapadı. Tavania'nın geçit vermeyen dağları, Akilus'un önünde tüm görkemiyle uzanıyordu. Eskiden beyaz kayaların arasından kıvrılarak ilerleyen küçük akıntılar kurumuştu artık.

Akilus'un altındaki dal, sert bir esintiyle sallanmaya başlayınca pençesiyle daldan destek aldı ve kanatlarını açıp havaya yükseldi. Hâlâ su bulamamış olsa da yuvasına biraz yiyecek götürmeyi umuyordu. Belki de onun gibi su aramaya çıkmış, dikkatsiz bir kemirgen yakalardı?

Keskin gözleriyle kuru kayaların arasını taramaya başladı. Fakat oyuklarla çatlakların arasında tek bir canlı bile yoktu.

Akilus, yiyecek bekleyen yavrularının sesini neredeyse duyabiliyordu. *Çok uzun süredir yalnızlar...* diye düşündü. Artık yenilgiye yavaş yavaş boyun eğip yuvasına doğru dönerken gövdesinin ağırlaştığını hissetti.

Fakat aniden kayaların arasında beliren bir parıltıya takıldı gözü. Tam aşağıda küçük bir su birikintisi vardı! İçi yeniden ümitle ve enerjiyle dolunca dalışa geçti. Aceleden sakarca inmiş, kayaların üzerindeki küçük taşları etrafa sıçratmıştı. Büyük bir hevesle gagasını birikintiye daldırdı.

Ve korkunç bir acı duydu!

Gagasının yumuşayıp eridiğini hisseden

Akilus'un içinde, boğazından iç organlarına kadar her şeyi yakarak ilerleyen bir ateş topu vardı sanki. Ateşi boğazında hissettikçe gözleri acıyla dönüyordu. Dehşet dolu bir çığlık attı. Su sanıp içtiği şey, aslında asitti!

Kartal uçmak için kanatlarını açtı ama acıdan delirecek gibiydi. Pençeleri çakıl taşlarının üzerinde kayınca yana düştü ve o görkemli kanatlarından biri, ölümcül sıvının içine girdi. Kanadına onlarca bıçak saplanmış gibiydi; yanan tüylerinin kokusunu alabiliyordu. Kanadını asidin içinden çıkarsa da ona bakmaya cesaret edemedi. Karşılaşacağı görüntüyü az çok tahmin edebiliyordu: Kemiğine kadar yanmış, kanlı tüylerle dolu bir kanat olacaktı belki de... Acaba bir daha uçabilecek miydi?

Gözleri kararmaya başlayan kartal, bir şeyin ona doğru yaklaştığını fark etti. Gözlerini kırpıştırınca, bunun kayaların arasında ilerleyen, dev bir Canavar olduğunu gördü. Canavarın dev sırtı sipsivri dikenlerle kaplıydı ve soluk ışığın altında parlıyordu. Boynu bir yılanınki gibi uzundu ve şekilsiz, yeşil bir kafası vardı. Dışarı fırlamış olan dili ise çatallıydı. Gözlerinde saldırmaya hazır, kötülük dolu bir ifadeyle Akilus'a baktı.

Kartal, yaralı gövdesini zorlayıp kaçmaya çalıştı. Fakat düşmanı, perdeli ayaklarına rağmen ondan daha çevikti. Canavarın ayaklarını gören Akilus bunun bir deniz yaratığı olduğunu fark edince gözlerine inanamadı. *Bir deniz yaratığının bu koca dağlarda işi ne,* dedi kendi kendine.

Çaresizce sağlam kanadını çırparak yükselmeye çalıştı. Fakat tek kanadı onu taşımıyordu. Canavar, uzun boynunu kıvırarak yaklaştı. Bu mesafeden kızıl, pörtlek gözleri, şişkin burnu ve geniş ağzı iyice ortaya çıkmıştı. Çenesi boyunca uzun ve sivri dişler sıralanmıştı. Canavar kükreyince dişlerinin arasından salyalar akmaya başladı.

Akilus, kalan gücünü toplayıp kendini son anda öne atınca Canavarın çenesi hemen arkasında korkunç bir şaklamayla kapandı.

Yerin sarsıldığını hisseden kartal hızla arkasına dönünce, Canavarın başını bir sopa gibi kullanarak yeri dövdüğünü, kayalarda çatlaklar oluştuğunu gördü.

Sendeleyen Akilus çektiği korkunç acıya rağmen pes etmiyor, dengesini korumaya çalışıyordu. Canavar saldırıya geçti ve uzun boynunu tıpkı bir yılan gibi kartala doladı.

Dehşete düşen Akilus pençeleri ve yaralı gagasıyla düşmanının kalın, yeşil derisini yırttı. Acı dolu bir kükremeyle yeri göğü inleten Canavar, kartalı bırakınca, bunu fırsat bilen Akilus kendini kurtardı. Ne var ki, dağdan düşmek üzere olduğunu çok geç olana kadar fark edememişti: Pençeleri kayalarda kıvılcımlar çıkararak kaymaya başladı. *Uçamıyorum,* diye düşündü telaşla. Vücudu öne devrilirken aşağıdaki, sıcaktan kavrulmuş toprağı görebiliyordu. Düşmeye başlayınca soğuk rüzgârın onu sarıp sarmaladığını hissetti.

Akilus boşlukta gözden kaybolmadan önce aklından son bir düşünce geçiyordu: Şimdi yavrularımı kim besleyecek?

BİRİNCİ BÖLÜM
DİKENLİ YOL

Kaşlarını çatarak, "Gerçekten kötü görünüyor," dedi Tom. Fırtına'nın gövdesindeki yanık izi kıpkırmızıydı ve yaranın kenarlarından sarı renkli bir iltihap damlıyordu.

Canı yanan Fırtına hafifçe kişneyince Gümüş, kürklü başını atın bacaklarına sürterek dostunun acısını azaltmaya çalıştı.

"Telaşlanma, yarasına neyin iyi geleceğini biliyorum," diyen Elenna, elini ok kılıfına attı ve içinde şifalı otların bulunduğu torbayı çıkardı. "Yarasını iyileştirecek bir merhem yapmam iki dakikamı almaz. Ama bana biraz su getirmen gerek."

Tom, hemen Fırtına'nın eyer çantasındaki matarasını aldı ve Kıyamet Ormanı'nın kenarındaki küçük akıntının yanına koşup dizüstü çöktü.

Mataranın dolmasını beklerken başını kaldırıp bakışlarını ormanda gezdirmeye başladı. Bu puslu ormanda Kızgın Düşman Hellion'la giriştiği korkunç savaşı kazandığına inanamıyordu. Ateşten kolları ve dev cüssesiyle Hellion'u yenmeye çalışırken o ve arkadaşları az kalsın canlarından oluyorlardı. Zavallı Fırtına da bu çatışma sırasında yaralanmıştı.

Matarasını alıp sadık atının yanına koştu. Cesur atına baktıkça içi gururla doluyordu. Fırtına, Elenna ve kurtları Gümüş ile beraber Hellion'un üstesinden gelmeyi başarmış ve gökyüzündeki geçidi kullanarak Canavarı evine göndermişlerdi. Tavania Krallığı'nın göğü, bu geçitlerle doluydu.

Ama Görevim henüz bitmedi, diye düşündü Tom. Kara Büyücü Malvel hâlâ Tavania tahtında oturuyordu ve Tom, diğer dört Canavarı da ait oldukları topraklara göndermek zorundaydı.

Elenna, Tom'un uzattığı matarayı hemen aldı ve çabucak bir merhem hazırlayıp Fırtına'nın yarasına sürdü.

Merhemi sürmeyi bitirince, elini giysisinin eteğine silip, "Artık canı yanmayacaktır," dedi. "Çabucak iyileşir."

Tom, Fırtına'nın yelesini okşadı ve gülümseyerek Elenna'ya baktı. "Sen olmasan ne yapardık biz? Şifalı bitkileri kullanma yeteneğin kim bilir kaç defa kurtardı hayatımızı?"

Elenna, ona gür bir kahkahayla yanıt verdi. "Kendine haksızlık etme Tom. Senin de yeteneklerin yok diyemeyiz. Mesela harita okumakta gerçekten çok iyisin."

Tom altın haritayı Fırtına'nın eyer çantasından çıkardı ve kilidini çözüp açmaya başladı. Önlerine serili Tavania haritasında Kıyamet Ormanı'nı ve etraflarındaki çalılarla dolu alanı görebiliyordu. Haritada bal rengi bir yol parıldamaya başlayınca Tom nefesini tuttu. Yol, bir yılan gibi süzülerek küçük bir kaleye kadar uzandı.

Tom başını kaldırdı ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. İleride, ufuk çizgisindeki kaleyi ufak bir karaltı olarak seçebiliyordu.

Dostunun bakışlarını takip eden Elenna, "Cordwell (Kortvel) Kalesi değil mi orası?" diye sordu.

"Evet, galiba öyle... Ama Avantia'dayken Cordwell Kalesi sadece bir yıkıntıydı," diye yanıtladı Tom. "Anlaşılan Tavania'da hâlâ

ayakta." Tavania Krallığı'ndaki pek çok yer, Tom'un kendi krallığı olan Avantia'dakine benzese de birtakım farklılıklar taşıyordu.

Yavaşça, "Ne kadar ilginç!" diye söze girdi Elenna. "Böyle tanıdık yerler gördükçe evimdeyim sanıyorum. Ama çok geçmeden böyle olmadığını hatırlıyorum." Ürpererek kollarını göğsünde birleştirdi.

Kaşlarını çatan Tom, "Bahse girerim o kalenin arkasında bizi neyin beklediğini tahmin etmemiz hiç zor olmayacak," dedi.

"Kuzey Dağları," diye yanıtladı Elenna çabucak.

Tom'un gözleriyle takip ettiği yol, kaleyi geçip dağların arasındaki sihirli geçide uzanıyordu. Hemen altında bir yazı vardı: *Kuzey Tepeleri.* "Kuzey Dağları'nın bu krallıktaki ismi Kuzey Tepeleri..."

Onları bekleyen macerayı düşününce Tom'un içi heyecanla doldu. Büyücü Oradu, sıradaki Canavarın adının Krestor olduğunu söylemişti. "Tamamlamamız gereken bir Görev var. Hadi artık, yola çıkma zamanı!"

Tom ile Elenna, Fırtına'nın sırtına atladılar ve yanlarında Gümüş'le beraber çalılıkların arasından ilerlemeye başladılar. Fakat kurt aniden acıyla uluyunca arkalarına baktılar. Gümüş'ün kürkü, sivri devedikenleriyle kaplanmıştı. Fırtına'nın arkasına bakan Tom, onun sırtında ve kuyruğunda da onlarca devedikeni olduğunu gördü.

"Elenna, durmalıyız," dedi ve Fırtına'yı durdurup eyerden atlayarak Gümüş'ün gövdesine saplanmış olan kocaman bir devedikenini işaret etti.

Gözleri fal taşı gibi açılan Elenna da hemen attan indi. "Bu devedikenleri resmen canlı!" dedi bağırarak. "Şunlara baksana; küçük kurtçuklar gibi hareket ediyorlar!"

Tom, uzanıp içlerinden birini eline aldı. Telaşla bir kirpi gibi kabaran devedikeni elini çizince canı yandı. Onu yere atıp hemen ezerken, "Kötü Büyücü bunları

da etkisine almış olmalı," diye söylendi. Malvel'i hatırlayınca tiksinerek başını salladı. Yüksek sesle, "Malvel, Tavania tahtında oturunca doğa bile kötülüğün tarafına geçiyor," dedi. "Elenna, sen Fırtına'nın sırtına binip onu sakinleştirir misin? Ben de şu dikenlerin kalanını temizleyeceğim."

Tom çok geçmeden Fırtına ile Gümüş'ün üzerindeki tüm dikenleri temizleyip avucundaki yarada biriken kanı emdi. "Evet, artık yola çıkmaya hazır..." diyordu ki yer aniden sarsılmaya başladı. Dengesini korumak için eğildi ve sarsıntının geçmesini bekledi. Fakat ikinci sarsıntı daha şiddetliydi, Fırtına korkuyla şaha kalkınca çığlık atan Elenna, atın sırtından geriye doğru uçtu.

"Elenna!" diye bağırdı Tom. Arkadaşı, *güm!* diye yere çarptı. Tom, Gümüş'le beraber Elenna'nın yanına koşarken sarsıntı hâlâ sürüyordu. Tom, acıyla inleyen Elenna'nın kalkmasına yardım etti.

"Yalnızca birkaç sıyrık, merak etme," dedi Elenna. "Neler oluyor?"

Yerdeki minik çatlaklara bakan Tom, "Deprem oldu galiba," diye yanıtladı. "Ve anlaşılan biz de depremin tam ortasında kaldık."

İKİNCİ BÖLÜM
KORKUNÇ SARSINTI

Daha büyük bir sarsıntı başlayınca, "Hadi! Buradan bir an önce kurtulmamız lazım; bu yer artık güvenli değil!" dedi Tom. Telaşa kapılan hayvanların sesini bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştı. Bakışlarını yere çevirince toprağın çatlamaya devam ettiğini gördü.

İki arkadaş, hemen Fırtına'nın sırtına atlayıp dörtnala ilerlemeye başladılar.

Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtına iyice yatmışlardı ve onu her sarsıntıda daha da hızlandırıyorlardı. Tom, hemen yanlarında bir karaltı gördü. Kulaklarını geriye yatırmış yanlarında koşan Gümüş'tü bu.

Sadece onlar değil, diğer hayvanlar da depremden kaçıyorlardı. Çalıların arasından çıkan tavşanlar, tilkiler ve geyikler de var güçleriyle koşuyorlardı.

Toprakta hızla onlara doğru ilerleyen bir yarığı gösteren Elenna, "Durun!" diye bağırdı.

Yer önlerinde korkunç bir sesle yarılırken, Tom, Fırtına'nın dizginlerine asıldı. İçini kaplayan dehşet duygusunu bastırmaya çalışıyordu. İçinde diş gibi kayaların bulunduğu yarık, tıpkı bir ağza benziyordu! *Bu, kesinlikle Malvel'in marifeti,* diye düşündü Tom.

Fırtına hemen gerilese de yanındaki tavşan o kadar çevik değildi. Bir anlığına ağzın kenarına tutunmayı başardıysa da kaydı ve içeri düşüp gözden kayboldu. Tavşanı yutan ağız, kulakları sağır eden bir gürültüyle kapandı ve bu defa Fırtına'nın peşine düştü.

"Ne yapacağız Tom?" diye çığlık attı Elenna. "Bizi de yutmaya geliyor!"

Tom hemen dizginleri şaklattı ve Fırtına'yı mahmuzlayıp, "Hadi oğlum!" diye bağırdı. Tekrar dörtnala koşan at, ağızla karşılaşınca yana sıçradı ve düşmanının saldırısını savuşturdu. Gümüş de dostunu takip etmiş ve hızla çalılara dalıp kurtulmayı başarmıştı.

Tom arkasına bakınca ağzın peşlerini bırakmadığını gördü. Eskisinden daha da büyüktü ve yoluna ne çıkarsa yutuyordu.

O sırada bir taşa takılan Fırtına aniden tökezledi ve korkuyla şaha kalktı.

Fırtına'nın sırtından düşerlerken Elenna'yı hemen yakalayan Tom, "Bana tutun!" diye bağırdı. Sonra kendini Elenna'nın düşeceği yere atarak arkadaşının yere sertçe çarpmasını önledi. Hemen toparlanıp ayağa fırladı ve ağzın onlara yetişmiş olduğunu gördü. Fırtına'nın arka toynakları ağzın hemen kenarındaydı ve hemen bir şey yapmazlarsa atı yutması işten bile değildi.

Koşmaya başlayan Tom, "Elenna, Fırtına'yı kurtarmalıyız!" diye bağırdı.

Elenna hızla yanına geldi ve Fırtına'nın yularını yakaladılar. Atın deri yularını ellerine dolayan Elenna, "Bu depremin Fırtına'yı yutmasına izin vermeyeceğiz!" dedi.

Yanlarındaki Gümüş'ün de kürkü diken diken olmuş, tüm gücüyle uluyordu.

"Çek!" diye bağırdı Tom. Toprak sarsıldıkça kaya parçaları ağzın içine yuvarlanıyordu. Tom, ayaklarının altındaki toprağın Fırtına'yı kurtarana dek dayanmasını umuyordu.

Fırtına ise ön toynaklarıyla çukurun kenarını dövüyor; başını bir o yana, bir bu yana savururken gözlerinin akı görünüyordu.

"Fırtına, lütfen dayan!" diye yalvardı Tom. Yuların, terleyen ellerinden kaymaya başladığını hissediyordu.

Dişlerini sıkarak yuları tüm gücüyle kavradı. Sert kayış ellerini kesiyor olsa da onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Kollarındaki kaslar alev alev yanıyordu sanki. O sırada Elenna'nın inlediğini duydu:

"Tom, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyo..." derken acıyla haykıran kız, yuları bıraktı. Başını çeviren Tom, deri kayışın arkadaşının ellerini kötü bir şekilde kestiğini gördü.

Ağlamaklı bir sesle, "Çok üzgünüm!" diye bağırdı Elenna. "Ama... Ellerim!"

Tom, Fırtına'yı tek başına çekmeye çalışırken acıyla haykırdı. Fırtına da güçlü toynaklarını yere vurarak kendini yukarı çekmeye çalışsa da toprak, her darbesiyle daha da parçalanıyordu. Fırtına, kendini kurtarmayı bir türlü başaramıyordu! Tom, kollarının omuzlarından çıkacakmış gibi olduğunu hissediyordu artık. "Elenna, onu tek başıma tutamam. Çok ağır..." diyordu ki sonunda kolları pes etti. Fırtına, korku dolu gözlerle çukura doğru kaymaya başlamıştı. "Aşağı düşecek..." dedi Tom.

Ve Fırtına, korkunç bir kişnemeyle çukura doğru yuvarlanmaya başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
GÜMÜŞ'ÜN CESARETİ

Ani bir kükreme duyan Tom, Gümüş'ün sıçrayarak ona yardıma geldiğini gördü. Kurt, güçlü çenesiyle Fırtına'nın dizginlerini kaptı ve Tom'la beraber çekmeye başladı.

Kurdun yardımı sayesinde Tom'un içi de ümitle dolmuş, kaybettiğini sandığı güç, kollarına geri dönmüştü. *Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe; Fırtına'nın ölmesine, Malvel'in kazanmasına izin*

vermeyeceğim, diye yemin etti. Yere sağlam basarak kendini geriye verdi ve terden yanan gözlerini kırpıştırarak temizlemeye çalıştı. Son bir acı haykırışla beraber Fırtına'yı ağzın içinden çekip çıkardılar.

Ağız, bir an tekrar açıldı. Sonra arkasında kocaman bir toz bulutu bırakarak aniden kapanıp yok oldu. Ayaklarının altındaki

sarsıntı ve uğultu da birkaç saniye daha devam ettikten sonra kesildi.

"Bitti mi?" diye sordu Elenna. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Tom, başını salladı. "Anlaşılan Malvel'in büyüsü bu kadar dayanabiliyor."

Elenna, Fırtına'nın boynuna atılıp tüm gücüyle sarıldı ve "Seni yarı yolda bıraktığım için çok üzgünüm!" diye mırıldandı.

Tom, bir elini Elenna'nın omzuna koyup, "Sen neden bahsediyorsun? Bize ne kadar yardımcı olduğunun farkında değil misin?" dedi. Sonra diz çöktü ve Gümüş'ü okşamaya başladı. "İkiniz de elinizden gelenin fazlasını yaptınız."

Elenna ve Tom, hemen Fırtına'nın gövdesini yoklayıp yaralanmadığından

emin oldular. Tom, ellerini Fırtına'nın arka bacaklarında gezdirirken at, aniden acıyla kişnedi. Daha yakından bakan Tom, atın arka bileklerinden birinin şişmiş olduğunu gördü. Fırtına, ağırlığını o bacağına vermemeye çalışıyordu.

"Bir merhem hazırlayıp bacağına süreceğim," dedi Elenna. "Bu sayede şişliği inecektir." Eyer çantasından bir kap çıkardı ve içine birkaç bitki attı. Sonra mataradan kaba biraz su döküp karıştırmaya başladı. Bu sırada Tom da birkaç kumaş parçası yırtmıştı. Elenna başını tamam anlamında sallayınca Tom, kumaş parçalarını merheme batırdı.

Elenna, kumaş parçalarını alıp yavaşça atın bileğine sardı. Kıza teşekkür etmek isteyen Fırtına başını çevirip saçlarına doğru pofurdayınca Elenna,

gür bir kahkaha attı. "Fırtına, kes şunu! Gıdıklanıyorum!"

Tom başını kaldırınca havanın kararmaya başladığını gördü. Yıldızlar, Tavania'nın göğünü kaplayan cam kubbeden yansıyordu. Kalenin arkasındaki dağların tepesinde parlayan geçidi görebiliyorlardı artık. Tüyler ürpertici bir renk cümbüşüyle dolup taşan geçit, Aduro'nun sihirli havai fişek gösterilerini andırıyordu. Tom, Aduro'yu hatırlayınca evini ne kadar özlediğini düşündü. Fakat bu üzüntünün onu yenmesine izin vermeyecekti. Omuzlarını silkip *orada bir yerlerde bir Canavar beni bekliyor,* dedi kendi kendine. *Tamamlamam gereken bir Görev var.*

"Artık ilerlememiz çok tehlikeli. Geceyi burada geçirelim," dedi Elenna'ya. "Uyuyup gücümüzü toplayalım."

Elenna tamam dercesine başını salladı. "Sabaha Fırtına da iyileşmiş olur böylece."

Kampı çabucak kurup hayvanlara su verdiler. Sonra ateş yakıp başında dinlenmeye başladılar.

Tom, yanı başındaki Elenna'nın çok geçmeden uyuyakaldığını hissetti. O da uyumak istiyordu fakat Tavania'daki Görevi boyunca savaştığı Canavarlar, aklından bir türlü çıkmıyordu. Geçitler yüzünden evlerinden koparılıp krallığın farklı yerlerine gönderilen bu Canavarlar öfkeden deliye dönmüşlerdi ve karşılarına çıkan her şeyi yakıp yıkıyorlardı. Tom, Krestor'la olan savaşının şimdiye kadarkilerin en zorlusu olacağını hissedebiliyordu. *Ama onunla savaşmaktan kaçmayacak, tüm gücümü kullanıp onu yenmeyi başaracağım,* diye

düşündü. Bir süre sonra göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Uyumadan önce gördüğü son şey, gökyüzünde kayan bir yıldız oldu.

Şafak sökerken Elenna ateşi harladı ve Fırtına'nın eyer çantasındaki etlerden birazını çıkarıp kaynattı. Yanındaki tuz ve

biberden birazını etin üzerine serpince kokuyu alan Tom, yattığı yerden fırladı.

"Öyle açım ki!" deyip hemen bir parça et aldı. İştahla kahvaltı etmekten konuşmaya vakit bulamamışlardı.

Tom kahvaltısını bitirince ayağa kalktı ve Elenna ateşi söndürürken Fırtına'yı biraz gezdirdi. Fırtına'nın toynağının üzerine basabildiğini görünce çok sevinmişti. "Merhem işe yaramış!" dedi sevinçle.

Güneş gökyüzünde yükselirken Tom ve Elenna, hayvan dostlarıyla beraber kaleye doğru yola çıktılar. Kaleye uzanan yola girince, yapının bazı yerlerinin yıkılmış olduğunu gördüler. Duvarların bir kısmı yerinde yoktu, kulelerden biri de yıkılmıştı.

Demir kapıdan geriye ise yalnızca menteşeleri kalmıştı.

"Kaleye ne olmuş?" diye sordu Elenna. "Sence Canavar dağlardan ayrılıp kaleye saldırmış olabilir mi?"

Tom, kaşlarını çatarak kaleyi süzdü. "Mümkün görünüyor. Ama bu, Malvel'in ordusunun işi de olabilir." Sonra eyerde doğruldu. "Gidip oradakilere sorsak daha iyi." Dizginleri şaklatınca taştan yol boyunca ilerlemeye başladılar. Kale kapısının önünde hayvanları güden genç bir çobanla karşılaşınca durdular. *Neler olduğunu çoban çocuktan öğrenebiliriz belki,* diye düşündü Tom.

Hemen Fırtına'nın sırtından atlayıp çobana doğru koştu.

Fakat çocuk sopasını tehdit edercesine kaldırıp bağırdı. "Dur bakalım! Bir adım daha atarsan kafanı kırarım!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ARANIYOR!

"Sana zarar vermeye gelmedik," dedi Tom. Niyetinin kötü olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı. "Sadece bu kaleye ne olduğunu öğrenmek istiyoruz."

Çocuğun kafası karışmış gibiydi. Sopasını eskisi gibi sıkmıyordu artık. "Siz... Siz hayvanlarımı çalmaya gelmediniz mi?" diye sordu. "Çünkü amacınız buysa onları savaşmadan bırakmaya hiç niyetim yok."

Elenna, hemen Tom'un yanına geldi. "Sana söz veriyorum, öyle bir şey yapmayacağız," diyerek çocuğa birkaç adım yaklaştı. "Benim ismim Elenna. Bu da arkadaşım Tom."

Çocuk, elini üzerine sildi ve tedbirli bir şekilde uzattı. "Benim adım da Finn."

"Tanıştığımıza memnun oldum Finn," dedi Tom. "Bu kaleye ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Sen biliyor musun?"

Finn, başını sallayıp uzaktaki bir taş kulübeyi gösterdi. "Kaleye saldırıldığı zaman dedemle evdeydim. O yüzden hiçbir şey göremedim."

Tom kaşlarını çattı. Kaleyi bu hale Krestor'un mu yoksa Malvel'in ordusunun mu getirdiğini hâlâ öğrenememişlerdi. Kalenin kapısına göz gezdirdi. Elenna başını

sallayınca onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

"Biz kaleye ne olduğunu öğrenene kadar hayvan dostlarımıza göz kulak olur musun Finn?" diye sordu.

"Bu sayede çok daha hızlı hareket edebiliriz," dedi Elenna.

Finn, ne diyeceğini bilemiyordu. "Sürüye sahip çıkmam lazım. Siz yağmacı olmasanız da buralarda onlardan çok var."

"Bizim için bunu yaparsan iyiliğini karşılıksız bırakmayız," dedi Tom. Elini cebine soktu ve Amiktus'la Görevinde bulduğu altınlardan birini çıkardı.

Altını alan Finn, gerçek olup olmadığını anlamak için kenarını ısırdı. "Anlaştık o halde." Sonra dizüstü çöktü ve Gümüş'ün kulağının arkasını okşadı. "Hayvanlarınıza

bakacağım." Ardından Fırtına'ya dönüp, "Hatta sürüye ayırdığım samanlardan birazını atınızla paylaşırım," diye ekledi.

Tom, Fırtına'nın burnunu okşadı. Hayvan dostlarına iyi bakılacağını anladığı için rahatlamıştı. Başını çeviren Fırtına, burnunu sahibinin boynuna sürttü. Elenna kurdunu kucaklarken Tom da Fırtına'yı okşamaya devam etti.

"Görüşürüz Finn. Bize ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin..." dedi Tom. Sonra Elenna'yla beraber kalenin kırık kapısına yöneldiler. Birkaç adım sonra kalenin avlusuna ulaşmışlardı. Her yerde kırık pazar tezgâhları vardı ve kadınlarla erkekler el ele vermiş, yerdeki tozla taşları temizliyorlardı.

"İçerisi daha da kötü haldeymiş," diye fısıldadı Elenna.

Elenna'ya susmasını işaret eden Tom, "Sesi sen de duyuyor musun?" dedi. Kulak kabartan Elenna, uzaklardan bir ses geldiğini fark etti ve daha iyi duyabilmek için başını yana çevirdi. Yüzü bembeyaz olmuştu. "İnleyen hastaların sesi," diye mırıldandı. "Onlara yardım etmeliyiz."

Sesi takip edince avlunun ilerisindeki uzunca bir binanın yanına geldiler. İçeriye göz gezdirince kırılmış pencereleri ve her biri yaralılarla dolu yatakları gördüler. Bu insanlar belli ki uzun süredir yıkanmamışlardı. Elenna, genzini yakan kokuyu engellemek için giysisiyle burnunu kapattı. İçeridekilerden bazıları acıyla bağırıyor bazıları ise hareket etmiyordu. Hem de hiç... Yüzleri balmumu gibi sapsarı kesilmişti.

Revirin kapısına yaklaşınca, önlerine aniden yaşlı bir kadın çıktı.

"Sizin gibileri burada istemiyoruz," dedi. "Başımıza dert açmaktan başka bir işe yaramazsınız ve ne kadar altın önereceğiniz de umurumda değil!" Kapıyı tüm gücüyle çarpmadan önce gözleri Tom'un arkasında duran bir şeye takılmıştı.

Arkalarına dönen Tom ve Elenna, duvara yeni asılmış bir ilan gördüler. Kâğıdın üzerindeki çizimde bir çocuk ve bir kızla birer atla kurt vardı. "Bizim resmimiz bu!" diye mırıldandı Tom. "Yüzlerimizi bile eksiksiz çizmişler." Çizimin hemen altında da bir yazı vardı:

ARANIYOR

Bulanlara Hükümdar Malvel tarafından

1000 altın ödül verilecektir

"Yine başımıza ödül koymuş!" diye söylendi Elenna. "Deniz Canavarı Narga'yla olan Görevimizde de aynısını yapmıştı. Aradan bu kadar zaman geçince yeni yöntemler bulur sanmıştım!"

Tom, göz ucuyla bir hareketlilik fark edince Elenna'nın koluna girerek, "Misafirlerimiz var," diye mırıldandı. Başını çevirince bir grup iri yarı adamın etraflarını sarmaya başladığını gördü. Kaslı kolları yaralarla dolu bir adam öne çıktı. Düşmanca bakışlarını Tom'a dikmişti.

"Bu ilanları, kalemize saldıran askerler astı!" diye kükredi. "Malvel'in orduları kalelere ve evlere baskınlar yapıp İKİNİZİ arıyor." Bunu söylerken işaret parmağıyla Tom'u dürtüyordu. "Kalemize saldırmaları sizin suçunuz!"

Demek bu insanlara zarar veren Malvel'miş, diye düşündü Tom.

Bir başka iri adam daha grubun arasından sıyrılarak Tom'a yaklaştı. Sonra kolları yaralı adama dönerek, "Bu ikisini

Malvel'e vermeliyiz," dedi. "Böylece en azından ödülü almış oluruz."

"Sizin düşmanınız Malvel! Biz değiliz!" diye araya girdi Tom. "Bizim amacımız Kara Büyücüyü yenip Tavania halkına daha fazla zarar vermesini engellemek."

Yaralı adam, Tom'u kolundan yakalamadan önce küçümseyerek homurdandı. Arkadaşı da Tom'un diğer kolunu tuttu.

Elenna öfkeyle, "Bırakın onu!" diye bağırdı. "Size yardım etmeye çalıştığını görmüyor musunuz?" Elini hızla yayına götürdüyse de adamlardan biri öne fırlayıp onu yakaladı. Elenna, bezgin bir şekilde başını salladı. "Malvel bizi yakaladığınız için size ödül filan vermeyecek. O adamın sözüne inanmakla aptallık ediyorsunuz."

Adamlardan biri pis pis sırıtmaya başladı. "Haklısınız, belki de sizi Malvel'e götürmemize gerek yoktur. Onun yerine şuracıkta işinizi bitirmeliyiz." Belinden bıçağını çekti. "Kaybettiğimiz onca dostumuza karşılık sizi öldürmek Malvel'e değil, bize düşer."

BEŞİNCİ BÖLÜM
ANLAŞMA

Tom'u aniden ter basmıştı. Üzerine gelen gözü dönmüş adamla gerekirse canı pahasına savaşmaya hazırdı.

"Dur, Arket! O kadar aceleci olma," dedi Tom'u tutan adamlardan biri. "Bunları Lord Osrik'e götürelim de o karar versin."

Bunca adam ellerini kollarını bağlamışken kurtulmaları imkânsızdı. İtile kakıla kalenin içindeki kocaman bir odaya

sürüklendiler. Duvarlar, büyük ve kanlı savaşları anlatan dokumalarla doluydu. Saldırganlar, kabartmaların yanındaki el dokuması süslemelerin çoğuna zarar vermişlerdi.

Tahtın önüne fırlatılınca Tom'un ciğerleri yerinden çıkacak gibi oldu. Elenna da hemen yanına düştü. Adamlar hiç bekletmeden kılıçlarını Tom ve Elenna'nın boğazına dayadılar.

Başını kaldıran Tom, ihtişamlı tahtın arkasındaki karanlık köşede, büyükçe bir yatak olduğunu fark etti. Yatakta, acı içinde kıvranan genç bir adam vardı. Yanındaki yaşlı adam ise dizlerinin üzerine çökmüş, oğlanın ellerini avucuna almıştı.

Yaralı adam, "Lord Osrik," diye söze girdi. "Kalemize yapılan saldırının sorumlularını getirdik size."

Yaşlı adam başını çevirdi. Gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Kambur sırtına dökülen uzun, kır saçları, üzüntüden cansızlaşmıştı sanki.

Lord Osrik, mor pelerinini savurarak yaklaşmaya başladı.

Demek Lord Osrik dedikleri adam bu, diye düşündü Tom. Göz ucuyla Elenna'ya baktıktan sonra, bir elini yavaşça belindeki kılıca götürdü.

Boğazındaki bıçak aniden canını yakmaya başladı. "Aklından bile geçirme," dedi bıçağı tutan adam.

Lord Osrik, yerdeki Tom'a iğrenerek bakıyordu. "Demek kalemize daha çok yıkım getirmek için döndünüz? Hem de oğlum yatağında can çekişirken?" Lord Osrik'in burun delikleri öfkeyle genişlemeye başlamıştı. "Malvel'in sizi bulma arzusu yüzünden oğlum Alrik ölümcül yaralar aldı. Biri bunun hesabını vermek zorunda!"

Alrik dudaklarını güçlükle oynatarak, "Baba... Hayır!" dedi. "Daha fazla ölüm istemiyorum."

Yaralı adam, Alrik sözünü bitirir bitirmez, "Lord Osrik," diye söze girdi. "Onları öldürelim mi yoksa Malvel'e mi teslim edelim?"

Lord, bir an sustuktan sonra başını bitkinlikle salladı. "Oğlum haklı. Artık ellerime daha çok kan bulaşmasını istemiyorum. Onları öldürmeyeceğiz. Tutsakları Malvel'e verip Kara Büyücünün bizi rahat bırakmasını ummaktan başka çaremiz yok." Arkasına döndü. "Şimdi gidin. Oğlumun son saatlerini onunla geçirmek istiyorum."

Tom yerden kaldırılırken adamlardan kurtulmak için debelendi.

"Durun!" diye bağırdı Elenna. "Oğlunuza yardım edebilirim."

Lord Osrik, hızla Elenna'ya döndü. Umutsuz bir sesle, "Bunu deneyen çok kişi oldu," dedi. Sesi üzüntüden daha da çatlamıştı. "Fakat hiçbiri başaramadı."

"Denememe izin verin," diye yalvardı Elenna. "Alrik'i iyileştirmeyi başarırsam bizi serbest bırakır mısınız?"

Bu harika bir fikir, Elenna, diye düşündü Tom.

Osrik, tekrar arkasına dönüp oğluna sevgiyle baktı. Tom, adamın nasıl büyük bir acı çektiğini görebiliyordu. "Pekâlâ," dedi Osrik. "Anlaştık... Oğlumun hayatını kurtarabilirsen özgürsünüz."

Kılıcını Tom'un boğazına dayamış olan adam hiç hareket etmese de Elenna serbest

kaldı. Yatağın yanına gelen kız, Alrik'in örtüsünü kaldırınca Tom nefesini tuttu. Genç adamın kasığında derin bir kılıç yarası vardı. Yara artık kapkara olmuş, berbat bir koku yaymaya başlamıştı.

"Oğlunuzu yaralayan kılıç zehirliymiş," dedi Elenna. Alrik'in alnına dokundu. "Zehir kanına karışmış olsa da hâlâ durdurabiliriz. Şimdi beni dikkatle dinleyin: İçi kaynar suyla dolu bir kazan getirmenizi istiyorum. Ayrıca torbamdaki şifalı otlara ve bir avuç ardıç meyvesine ihtiyacım olacak."

Kazanı hemen büyük şöminenin yanına taşıdılar. Ayrıca hizmetçilerden biri kale mutfağından meyveleri ve şifalı otları getirdi.

Bunu başarmalısın Elenna, diye düşündü Tom. *Tamamlamamız gereken bir Görev*

var! Dizüstü çökmesine izin vermişlerdi ve başını kaldırıp arkadaşının hareketlerini dikkatle izlemeye başlamıştı. Lord Osrik, Elenna'nın omzunun üzerinden bakarken kolları yaralı adam başını salladı.

Tom, onun, "Zaman kaybından başka bir şey değil bu," diye mırıldandığını duyabiliyordu. *Sen Elenna'yı tanımıyorsun,* dedi içinden.

Elenna, elindeki malzemelerden şifalı bir çorba yaptı. Alrik'e çorbayı içirdikten sonra oğlanın terini sildi ve tekrar üzerini örttü. Çok geçmeden genç adamın hırıltıları azalmaya başladı.

Elenna örtünün köşesini kaldırınca Tom, yaranın renginin şimdiden düzelmeye başladığını fark etti.

Alrik, Elenna'ya gülümseyerek baktı.

"Teşekkür ederim," dedi güçlükle nefes alarak. "Hayatımı kurtardın."

Yatağın başından hızla adamlarına dönen Lord Osrik, "Çocuğu bırakın!" diye gürledi. Artık kambur durmuyor, neşeli gözlerle etrafına bakıyordu. "O ve arkadaşı artık bizim kahramanlarımız!"

Kılıcını boğazına dayayan adam geri çekilince Tom, ayağa kalktı. Her yanının

uyuştuğunu hissedebiliyordu. Elini kılıcının kabzasına götürünce bu defa kimse onu durdurmaya çalışmadı. Zaten onun da burada sorun çıkarmaya niyeti yoktu. Elenna hızlı adımlarla Tom'un yanına geldi.

Lord Osrik, hemen Elenna'nın elini sıktı. Sonra kızla Tom'a bakarak, "Size nasıl teşekkür edebilirim? Dileyin benden ne dilerseniz!" dedi.

"Sözünüzü tutup bizi bırakmanız yeterli," dedi Tom.

Hemen, "Tabii ki," diye yanıtladı Lord Osrik. "Başka?"

"Belki biraz da bilgi işimize yarayabilir. Bir Canavarın peşindeyiz. Bu bölgede sıra dışı bir şeyler olduğunu duydunuz mu?"

Osrik, başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi.

"Durun! Ben duydum." Yatağında doğrulan Alrik'ti bu. "Dağlarda korkunç bir kötülüğün gezindiğine dair pek çok söylenti geldi kulağıma."

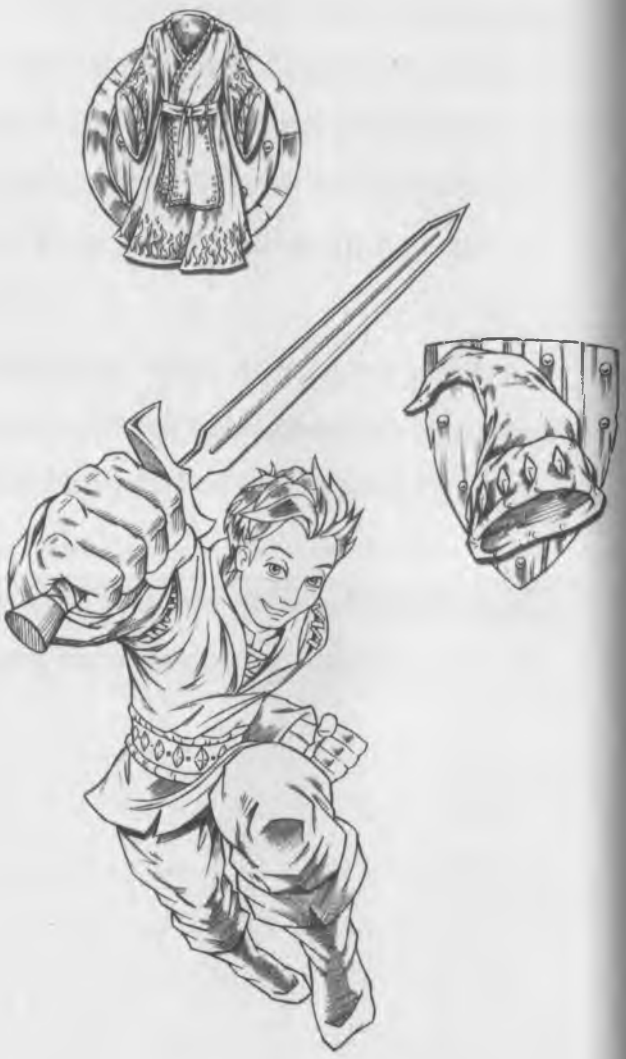
"Canavarı neden arıyorsunuz?" diye sordu Lord Osrik.

Fazla uzatmadan, "Tamamlamam gereken bir Görev var," dedi Tom. Normalde Canavarlarla ilgili Görevinden kimseye söz etmemesi gerekiyordu. Ama bu defa farklıydı... Tom'un Tavania'ya gelişiyle gökyüzünde bir sürü geçit belirmişti ve bu durumu düzeltmek, onun Göreviydi. Hem insanların krallıkta bir sürü kızgın Canavarın dolaştığını bilmeye hakları vardı, değil mi?

"O halde başladığın işi bitirmelisin," diye mırıldandı Lord Osrik. Sonra başını

kaldırıp adamlarına baktı. "Bu iki kahraman topraklarımda özgürce dolaşma hakkına sahipler. Bunu tüm halkıma söyleyin!" Adamlar başlarını sallayıp hızla odadan çıktılar. "Size bol şans diliyorum cesur savaşçılar."

"Teşekkürler," dedi Tom. Ama şanstan fazlasına ihtiyaçları olduğunu iyi biliyordu. Çünkü kalenin ardındaki dağlarda onları bekleyen kudretli bir Canavar vardı. Ve evinden çok uzaklara atılmış bu Canavarla savaşması hiç kolay olmayacaktı.

ALTINCI BÖLÜM
İLGİNÇ KEŞİF

Öğle vakti geçmiş olsa da Tom ve Elenna, güneşin tüm sıcaklığını enselerinde hissediyorlardı. Başlarını kaldırdılar ve bulutların arasında kaybolmuş tepelere bir kez daha baktılar. Dağın kayalıklı sırtları bir kale duvarı gibi etraflarını sarmıştı sanki.

Finn'den Fırtına ve Gümüş'ü aldıktan sonra çobana teşekkür edip vedalaştılar.

"Bol şanslar," dedi Finn gülümseyerek. "Her nereye gidiyorsanız..."

"Önemli bir şey değil, alt tarafı krallığı kurtaracağız," diye yanıtladı Elenna kahkaha atarak. Finn'in gözleri bir anlığına iri iri açıldıysa da sonra duyduklarına inanmayarak başını salladı ve sürünün yanına döndü. Uzaklaşan çobanı izleyen Tom, onu bir daha görüp görmeyeceklerini merak etti.

Elenna, "Malvel'in bizi bulmak için ordusunu göndermiş olması sence de garip değil mi?" diye sorunca Tom, düşüncelerinden sıyrıldı. "Bizi kara büyüsünü kullanarak bulamaz mıydı sence?"

Hafifçe gülümseyen Tom, "Kaleye saldırmasının amacı bizi bulmak değil ki..." diye yanıtladı. "Tavania halkını bize düşman etmek için yapıyor bunları."

Yüzünü asan Elenna, "Ve az kalsın işe yarıyordu," dedi.

Parlak gün ışığına rağmen Tom, aniden ürperdi ve endişeyle çevresine bakındı. Bir şeylerin ters gittiği açıktı. Etraftaki her şey çok cansızdı. Ne bir akıntı sesi duyabiliyordu ne de vahşi hayata dair ufacık bir hareket... Ölüm, dağı baştan aşağı ele geçirmişti.

Gümüş, taşlık yolu tırmanırken kayınca acıyla inledi. Olduğu yere çöküp yaralı patisini yalamaya başlayınca Tom, Fırtına'yı durdurdu. "Yerin ne kadar kuru olduğunu sen de gördün mü? Buraya haftalardır tek damla yağmur yağmamış sanki..."

Attan inen Elenna, bir yandan Gümüş'ün patisini incelerken, "Sence geçitler yüzünden olabilir mi?" diye sordu.

"Mümkün," diye yanıtladı Tom. Sonra o da Fırtına'nın sırtından aşağı atladı. Başını kaldırıp, krallığı kaplayan cam kubbenin altındaki geçide baktı. Krestor, evinden bu kadar uzağa, geçit yüzünden gelmişti. Ve belki de korkunç Canavar, şu anda gizlice onları izliyordu.

Önlerindeki dağ yolu kıvrılarak yükseliyordu. İki tarafı da solmuş çiçeklerle bezeli bu yol öylesine çatlamıştı ki, neredeyse ortadan ikiye ayrılacaktı. "Yolun devamını Fırtına'nın sırtında değil de yürüyerek gitsek daha iyi olacak sanki," dedi Tom. "Yol giderek kayganlaşıyor, Fırtına'nın sakatlanmasını istemem."

Elenna, Gümüş'ün kürkünü okşarken, Tom da Fırtına'nın dizginlerini kavradı ve yolu tırmanmaya başladılar. Yol, gittikçe

dikleşiyordu ve çok geçmeden o kadar yükselmişlerdi ki güçlükle nefes almaya başladılar. Bu yükseklikte, elini uzatsa bulutları yakalayıverecekmiş gibi hissediyordu Tom. Geçit ise öfkeli, kanayan bir yara gibi onları izlemeye devam ediyordu.

"AHHH!"

Hemen arkasına dönen Tom, Elenna'nın dik dağ yolunda sendelediğini gördü. Ayağı kaymış olmalıydı!

Hemen atılıp arkadaşını giysisinden yakalayarak son anda geri çekmeyi başardı. Üzerine düşen Elenna'yla beraber yerde yuvarlanmaya başladılar.

Ayağa kalkıp silkelenen Tom, "Ne oldu?" diye sordu.

Elenna omzunun üzerinden arkasına baktı. Tir tir titriyordu. Zorlukla yutkunarak, "Bir şeye takıldım sanırım," dedi. "Bir an için gerçekten düşeceğimi sandım. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Tom, arkadaşının bakışlarını takip edince, gözleri bir iskelete takıldı. İskeletin kemikleri, güneşten bembeyaz olmuştu. Kafatasından ise bir çift boynuz çıkıyordu. "Sanırım bu bir koç iskeleti. Anlaşılan, buralarda gerçekten korkunç bir kuraklık var," dedi Tom. "Dağdaki vahşi

hayattan geriye iskeletlerden başka bir şey kalmamış." Başını kaldırıp tekrar geçide baktı. "Canavarı ne kadar erken yenip, geçidi ne kadar erken kapatırsam o kadar iyi. Bu geçit, havadaki tüm nemi emiyor."

Canavardan bir iz arayarak tırmanmaya devam ettiler. Toynaklarının altındaki taşlar kayınca Fırtına, kişnemeye başladı. Taşlar kayınca, ortaya küçük bir akıntı çıkmıştı. Fırtına hemen ilerleyip içmek için başını eğdi. Fakat Tom, acele etmemesi için atını geri çekti. Kayalardan yükselen dumanlara bakılırsa, akıntı, kayaları eriterek ilerliyordu. Tom, "Bu su değil, asit!" deyince hemen ondan uzaklaştılar.

Elenna, dizüstü çöküp Gümüş'ü boynundan kavradı. Kurdun ölümcül akıntıya yaklaşmayacağından emin olmak

istiyordu. Fakat akıllı kurt da akıntıda bir terslik olduğunu anlamış, havlayarak ondan uzaklaşmıştı.

Aniden kayaların üzerinde bir asit havuzu belirdi. Kuvvetli bir çatırdamayla kayalar birbirinden ayrılmaya ve asit havuzu taşmaya başladı. Tom ve Elenna, yuvarlanan taşlardan son anda kenara atlayarak kurtulmuşlardı. Asit havuzu artık kocaman bir akıntıya dönüşmüştü ve kayaları yutarcasına dağdan aşağı akıyordu.

Endişeyle, "Bu asit nereden geliyor?" diye sordu Elenna.

Kaşlarını çatan Tom, "Tıpkı Canavar gibi asit de bu dağlara ait değil," dedi. "Bana kalırsa asit ve Canavar bir şekilde bağlantılı. Ve asit burada olduğuna göre Canavar da yakınlarda olmalı."

Gümüş, aniden başını kaldırıp havayı kokladı. Sonra uluyup Elenna'dan uzaklaştı ve ilerideki kayaların üzerine sıçradı.

Kılıcını çeken Tom, "Galiba Krestor'un kokusunu aldı," dedi. Elindeki kılıç, Avantia'dan getirdiği kendi kılıcı değildi. Gerçek kılıcı, Tavania Sarayı'nın zindanlarında bir yerdeydi. Ama şimdilik bununla idare etmek zorundaydı. "Sen burada kalıp Fırtına'ya göz kulak ol Elenna," dedi.

Arkadaşı, başını tamam anlamında salladı ve Tom, Gümüş'ü takip ederken atın dizginlerini eline aldı. Kayalıkların tepesine tırmanırken Tom'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. *Ya Krestor bu kayalıkların tam arkasındaysa,* dedi kendi kendine.

Gümüş'ün peşinden tepeye ulaşınca donakaldı. Kendini Canavarla karşılaşmaya hazırlamışken bu manzarayı hiç beklemiyordu çünkü. Evet, kurt bir şeyin kokusunu almıştı ama bu, kesinlikle Canavar değildi. Gümüş, dağın yamacında, dal ve yapraklardan yapılmış bir yuvanın başında bekliyordu. Yuvaya yaklaşan Tom, üç kartal yavrusuyla karşılaştı. Yumuşacık

tüyleri soğuk esintiyle dalgalanan yavruların uzun süredir bir şey yemedikleri belliydi.

Tom, uçurumun kenarına gidip Elenna'ya seslendi. Fırtına'yı alelacele yakındaki kurumuş bir ağaca bağlayan kız, hemen onun yanına geldi. Kuşları görünce hayretle çığlık attı. "Şunlara bak! Ne kadar da ufaklar... Sence anne babaları nerede?"

"Belki de kuraklık yüzünden ölmüşlerdir," diye yanıtladı Tom. "Ya da yanlışlıkla asitten içmiş de olabilirler."

Elenna dilini şaklatıp, "Onları böyle bırakamayız," dedi. "Fakat onlara dokunamayız da... Çünkü anne babaları yakındaysa bize saldırabilirler. Hem yuvayı işgal ettiğimiz için yavrularını terk etmelerini istemeyiz."

Tom başını sallayarak, "İyi ama onlara nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu. "Burada yiyebilecekleri hiçbir şey yok ki..."

Biraz düşünen Elenna'nın gözleri parladı. "Fırtına'nın eyer çantasındaki son eti onlara verebiliriz!"

"Harika bir fikir!" dedi Tom. Sonra hızla Fırtına'nın yanına koşup su matarasını ve kurutulmuş eti getirdi. Elenna ile ikisi, eti ıslatıp parçalara böldüler ve yavruların ağızlarına bıraktılar. Büyük bir iştahla eti mideye indiren yavrular, kırıntılar için birbirleriyle didişmeye başladılar. Son lokmayı da bitirince minik, kırmızı gagalarını açıp daha fazlasını istediler. Yavrular, hep bir ağızdan öyle kuvvetli ötüyorlardı ki, Tom ve Elenna, birbirlerini güçlükle duyabiliyorlardı.

Elenna, Tom'a bakarak bağırdı: "Karınları hâlâ aç ve onlara verecek yiyeceğimiz kalmadı!"

Matarasını kaldıran Tom, "Belki susamışlardır," dedi. Boşalan et çantasını suyla doldurup Elenna'ya verdi. Elenna çantayı yuvanın kenarına yerleştirip çakıl taşlarıyla sabitledi.

"Şimdilik bu kadar su onlara yetecektir," dedi Tom'a. "Belki daha sonra uğrayıp anne babaları dönmüş mü diye bakarız."

Tom tam yanıt vermek için ağzını açacakken yavrular aniden susup, yuvanın köşesine saklandılar. Tom, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Yavrular..." diye fısıldadı Elenna'ya, "yavrular bir şeyden korktular."

Karşısında Canavarı bulmayı bekleyerek hızla arkasına döndü. Fakat yeşil, yosunla kaplı bir kayadan başka bir şey yoktu karşısında. Dişlerini sıkarak kayanın tepesine tırmandı. Dengesini korumak için bacaklarını açtı ve etrafa bakınarak Krestor'u aramaya başladı.

Biraz daha bakındıktan sonra Elenna'ya dönüp, "Hiçbir tehlike görünmüyor," dedi. "Kuşlar boşuna kork..." Elenna'nın yüzündeki dehşeti görünce sözlerini tamamlayamadı.

Elenna, tir tir titreyerek kayayı işaret ediyordu. "Krestor burada Tom," dedi çatlamış bir sesle. "Tam da... Ayaklarının... Altında!"

YEDİNCİ BÖLÜM

CANAVARIN GİZLİ SİLAHI

Altındaki kaya sarsılıp yükselmeye başlayınca Tom, çığlık atarak aşağı atladı. Çevik bir hareketle topuklarının üzerine iner inmez arkasına döndü ve kılıcını kaldırdı.

Dehşet Saçan Krestor, karşısında yükselirken güçlükle yutkundu. Kılıcı tutan eli, terden sırılsıklam olmuştu. Gözlerini Canavara dikti ve mırıldandı: "Hadi bakalım, mücadele başlasın!"

Sonra başını hafifçe çevirip, "Elenna, beni koru!" diye bağırdı. "Bu Canavarı sensiz yenemem!"

Elenna, hemen elini ok kılıfına sokup bir ok çıkardı ve arkadaşının yanına geldi. Gümüş de öfkeyle havlayarak sahibesini takip etti.

Tom, kılıcını kaldırıp Canavarın boğazına doğrulttu. Eğer Krestor saldırmaya niyetliyse önce onun kılıcını aşmak zorundaydı. Canavar, gizlendiği kayaların arasından sürünerek ilerlemeye başladı.

Yeşil, dev gövdesinin üzerindeki kafası, tıpkı kocaman bir kayaya benziyordu.

Sırtında, boynundan kuyruğuna kadar kılıç büyüklüğünde, keskin dikenler sıralanmıştı. Gözleri, Canavarın perdeli pençelerine takılan Tom, bu pençelerin dağdan çok denize uygun olduğunu fark etti. *Canavar evinden gerçekten de çok uzaklarda olmalı,* diye düşündü.

Tom'un savaşmadan pes etmeyeceğini anlayan Krestor çenesini açıp keskin dişlerini gösterdi ve öfkeyle kükredi.

"Tom! Canavarı bacağından vurmaya çalışacağım!" diye bağırdı Elenna. "Böylece onu yavaşlatır ve..." Kız cümlesini tamamlayamadan Krestor, dev kafasıyla yeri dövmeye başladı.

Sarsıntı yüzünden yere yuvarlanan Elenna, korkuyla çığlık attı. Tom ise yere düşmesine rağmen kılıcını bırakmamıştı.

Canavar başını bir kez daha yere vurunca dört bir yana taşlar fırladı. Tom, kaçmaya

çalıştı ama gövdelerine çarpan taşlar, Gümüş'ün ve Tom'un derisini birer bıçak gibi kesti. Gümüş'ün acıyla uluduğunu duyan Tom, "Yukarı çıkmalıyız!" diye bağırdı. Bu sırada Canavardan fırlayan bir taş parçası yanağını kesip geçti.

Canavarın sadece başı bile korkunç bir silah! dedi Tom içinden. *Kafatası, demir gibi sağlam olmalı!*

Elenna ile Tom, hemen ayağa fırlayıp ileride yükselen dar bir kayalığa doğru koşmaya başladılar. Gümüş de yanlarına gelince başını Fırtına'ya çeviren Tom, atın güvende olduğunu görüp sevindi. Yer, tekrar sarsılmaya başlayınca Krestor'a baktı. Dev Canavar başını yeniden yere vurmaya başladıysa da bu kez eğilip dengelerini korumayı başardılar.

Kayaya tırmanırlarken Gümüş havlayarak Tom'u uyardı. Tom, hemen başını çevirince üzerine gelen asitten kaçmayı son anda başardı. Asit, hemen yanındaki kayaya çarpınca, kaya onlarca parçaya ayrıldı.

"Demek az önce karşılaştığımız asidin kaynağı Krestor'muş," dedi Tom. Sonra Canavara dönerek mırıldandı: "Krestor'un gizli silahı bu olmalı."

Canavar tekrar kükreyince sırtındaki dikenlerden fışkıran asit, doğrudan Elenna'yı hedef aldı. Tom, hemen arkadaşının önüne atlayıp kalkanını kaldırdı. Tahta kalkanı eritmeye başlayan asit, dumanlar çıkararak kalkanın diğer yanına ulaştı ve Tom'un koluna damladı.

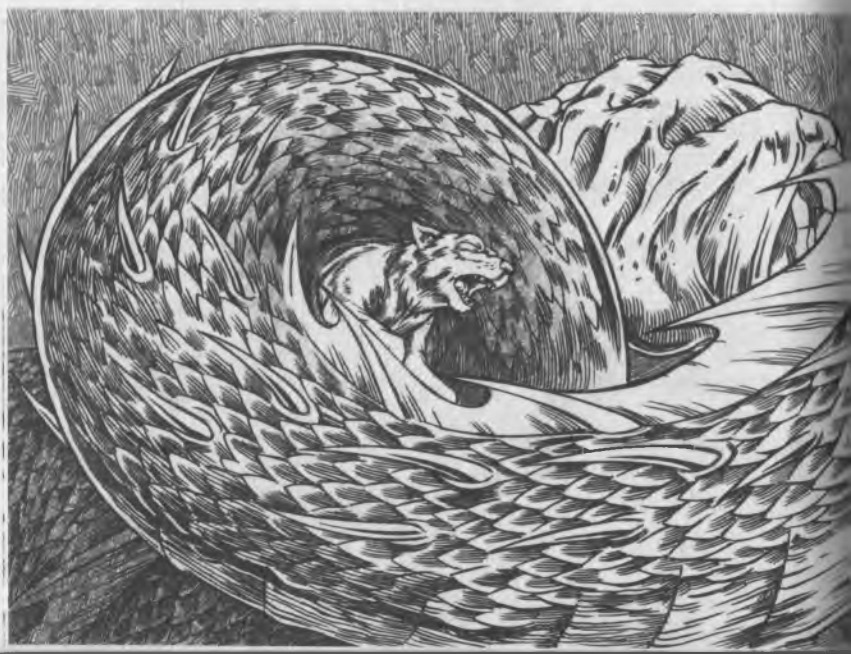
Acıyla çığlık atan Tom, kolunun kızarıp kabarmaya başladığını gördü.

Kolu öyle çok yanıyordu ki kalkanını düşürdü ve kendini yere atıp büzüştü. Acıdan bayılmak üzereydi ve asidin

tüm kolunu kaplamaya başladığını hissedebiliyordu. Gözleri kapanmaya başlasa da savaşmak zorundaydı. Elenna kaygıyla arkadaşının yanına geldi. Bu sırada Gümüş, Canavarın önüne atlayıp öfkeyle hırlamaya başlamıştı.

Krestor, bir kez daha kükreyerek geriledi. Bir yılanınkine benzeyen boynunu uzattı ve Gümüş'e dolayıp onu havaya kaldırdı.

Var gücüyle, "Kurdumu rahat bırak!" diye bağırdı Elenna. Okunu hemen yayın ucuna yerleştirip Canavarın boynuna nişan aldı. Ama Krestor, Elenna'nın okunu bir sineği kovarmış gibi, dev pençesiyle savuşturdu.

Elenna'nın öfkesi yatışmamıştı ve Krestor onları zorlanmadan savuştursa da oklarını birbiri ardına göndermeye devam etti. Ama çok geçmeden dostuna dönüp, "Tom!" dedi çaresizce. "Oklarım bitti."

Dişlerini sıkarak acısını bastırmaya çalışan Tom, "Tamam," dedi güçlükle. Bayılmamak için elinden geleni yapıyordu. "Gümüş'ü kurtaracağım."

Ayağa kalktı ve biraz sendeledikten sonra başını sallayıp hücuma geçti. Canavarın yanına gelir gelmez kılıcını ustalıkla gövdesine doğru savurdu. Fakat Krestor'un zırh gibi kalın derisine çarpan kılıç, geri sekti. Kılıç yeterince keskin değildi! *Keşke elimdeki kendi kılıcım olsaydı,* diye düşündü Tom. Sonra omuzlarını dikleştirdi. *Hayır, böyle bahanelerin faydası yok. Ne olursa olsun, bu Canavarı yenmem gerek!*

Planını hızla değiştiren Tom, kılıcının kabzasını Canavarın gövdesine indirmeye başladı. Hiç ara vermeden tüm gücüyle vurmaya devam etti. Sonunda Canavar öfkeyle hırlayarak Gümüş'ü yere bıraktı.

Krestor'un dikenleri yeniden titreşmeye başlayınca, uçlarından fışkırttığı asit, Tom'un başının üstündeki kayalara çarptı.

Tepeyi gösteren Elenna, "Tom! Dikkat et!" diye bağırdı.

Asit, dağın sırtını hızla eritince yuvarlanmaya başlayan onlarca kaya, Tom'un üzerine yağdı.

Tom ise çevik bir hareketle kalkanını kaldırıp taklalar atarak kaçtı. Kayalar korkunç bir gürültüyle Tom'un saniyeler önce bulunduğu yere düştü ve etrafı kocaman bir toz bulutu kapladı.

Tom, öksürerek etrafına bakındı. Devrilen kayalar Elenna ve Gümüş'le arasına dev bir duvar örmüştü. Dağın kenarındaki bu çıkıntıda, artık Canavarla baş başa kalmışlardı. Bulunduğu yerden aşağı

baktığında, Fırtına'nın bağlı olduğu ağaçtan kurtulmaya çalıştığını gördü. Tom, cesur atının ona yardım etmek istediğini biliyordu ama yine de atın şu an Canavardan uzakta olmasına memnundu. Bu savaş, yalnızca Krestor ile Tom arasında yaşanacaktı artık.

Canavarın pis bir gülümsemeyle açtığı ağzı, dev bir kuyu gibi simsiyahtı. Krestor başını bir kez daha yere vurunca Tom, gerilemek zorunda kaldı.

Duvarın arkasından Elenna'nın sesini duydu: "Tom! İyi misin? Seni bir türlü göremiyorum. Duvara tırmanmayı deneyeceğim."

"Hayır, orada kal!" diye bağırdı Tom. "Oklarını toplamalısın."

Krestor bir kez daha asit fışkırtınca Tom, kendini hemen yana attı. Fakat asit,

kılıcının ucuna isabet etmişti. Kılıcının erimeye başladığını gören Tom, *Harika! Artık silahım da yok,* diye geçirdi içinden. *Ama dur bir dakika! Yapabileceğim başka bir şey daha var.* Dev Mamut Fildişi'nden kazandığı mücevher, hâlâ kemerindeydi. Dövüş becerilerini geliştiren bu mücevhere odaklandı ve mücevherin gücünü hissetmeye başladı.

Krestor, perdeli pençeleriyle kayalıklara tutunamadığından hızlı ilerleyemiyordu. Asıl evi olan denizden böylesine uzakta, koca bir dağın tepesinde olmak, belli ki onun için çok zordu. Yalpalayarak yaklaşmaya devam etti. Tom, Canavarın sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyor olsa da savaş pozisyonunu bozmadı. Canavar tekrar kükredi ve son, ölümcül darbesini indirmek için başını kaldırdı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM
GÖKLERDEKİ DOST

Tom da kırık kılıcını havaya kaldırdı ve Krestor'un saldırısını karşılamaya hazırlandı. Fakat o anda gökyüzünden bir karaltı, inişe geçmeye başladı. Kocaman bir kartaldı bu! Dev kuş, tüm görkemiyle Canavarın kafasına birbiri ardına gaga darbeleri indirmeye başladı. Kıvrık gagası, Canavarın yeşil derisine saplanınca Krestor öfkeyle kükreyerek kuşa saldırdı.

Fakat kartal cesur hareketlerle sağa sola uçarak tüm saldırıları savuşturdu.

Tom, bu dar çıkıntıdan kurtulmak için eline geçen fırsatı kaçırmayacaktı. Hemen Elenna'yla arasındaki yüksek duvara doğru koştu ve zıplayıp tırmanmaya başladı. Kayalardan birine tutunup kendini nihayet duvarın tepesine çektiğinde Elenna, Gümüş ve Fırtına'nın aşağıda olduğunu gördü. Arkadaşının Fırtına'yı da çözüp getirmesine sevinmişti.

Elenna, eğilip oklarının sonuncusunu da alarak yerine yerleştirdi. Tom, "Hey! Yukarı bakın," diye seslenince başını kaldıran kızın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Gümüş neşeyle havlarken Fırtına da, "Hoş geldin," dercesine kişnedi.

Tom, dönüp kartala baktı. Kuşun sağ kanadındaki ve başındaki tüyler yanmış; gagası ise yer yer erimişti. Yine de cesur kuş, düşmanının saldırılarından büyük bir ustalıkla kaçıyor, fırsat bulunca da kızıl pençelerini Canavarın etine geçiriyordu.

Fakat bu amansız dövüşün kuşu yormaya başladığı belli oluyordu. *Kuşun daha fazla yaralanmasına izin veremem,* dedi Tom içinden.

"Neyi bekliyorsun?" diye seslendi Elenna. "Aşağı insene!"

"İneceğim!" diye bağırdı Tom. "Ama önce yapmam gereken bir şey var." Kılıcını çekip duvara vurunca çıkan metalik ses, etrafta yankılandı. Sesi duyan Krestor, hemen başını çevirdi. Canavarın dikkatinin dağılmasını fırsat bilen yorgun kartal, havalanıp uzaklaştı.

Krestor'un sırtındaki dikenler yeniden titreşti ve Tom'un bulunduğu duvara asit fışkırttı. Tom, duvarın eriyip çökmeye başladığını hissedince kendini hazırladı ve duvar yerle bir olmak üzereyken aşağı, dostlarının yanına atladı.

"Şanslısın," dedi Elenna. "Biraz daha gecikseydin duvarın altında kalabilirdin."

Elini arkadaşının omzuna atan Tom, "Sorun değil, iyiyim," dedi. Ama Elenna'nın sözleri, ona bir fikir vermişti. "İşte bu!" dedi. "Bu Canavarı kılıç ve okla yenemeyeceğimizi anladık. Onun en büyük silahı olan asidi kendisine karşı kullanmalıyız." Sonra gülümsedi. "Krestor'u kayaların altına hapsedeceğiz!"

Birden korkunç bir kükreme duydular. Başını çeviren Tom, Canavarın duvarın yıkıntılarının arasından yaklaştığını görebiliyordu. "Canavar dağda hızlı ilerleyemiyor," dedi Elenna'ya. "Bunu kullanıp aramızdaki mesafeyi açabiliriz." Dağın eteği boyunca koşmaya başladılar. Onların ne planladığını anlayan Krestor,

ardı ardına asit fışkırtsa da çapraz koşarak saldırıları savuşturmayı başardılar.

Kayalıklara çıkınca Gümüş ve Fırtına'ya beklemelerini işaret ettiler.

"Planımızı gerçekleştirmeye hazır mısın?" diye sordu Tom.

"Kesinlikle," dedi Elenna. "Hadi Krestor'u kendi silahıyla vuralım!"

Tom gülümsedi. "Beni takip et o zaman."

Canavarın başının üzerindeki çıkıntıya gelen Tom, onun dikkatini çekmek için kılıcını tekrar kayalıklara vurdu.

Kollarını kaldırıp, "Hadi bakalım!" diye bağırdı. "Kolaysa gel de yakala beni!"

Elenna, hemen dostuna katıldı ve o da meydan okuyan bir sesle, "Beni de!" dedi. Canavarın ne dediklerini anlayıp anlamaması önemli değildi. Fakat

Tom, Canavarın onunla alay edildiğini anladığından adı gibi emindi.

Küplere binen Canavar, arka ayaklarının üzerine kalkıp kudurmuş gibi kükredi. Tom, düşmanının gözlerindeki saf öfkeyi görünce planının işe yarayacağını anladı. Evi olan denizden böylesine uzak olmak, onu gerçekten delirtmişti. Canavarın dikenleri titreşti ve Tom ile Elenna'nın durduğu kayalığa tüm gücüyle asit fışkırttı.

Tom, "Zıpla!" diye bağırınca kendilerini kenara attılar. Korkunç bir tıslamayla erimeye başlayan kayalar, yağmur gibi Krestor'un üzerine yağdı. Kayaların altında kalan Canavar, korkuyla böğürüp debeleniyordu.

Bu sırada gövdesindeki tüm asidi kayalara fışkırtmaya başlamıştı.

Korkuyla, "Olamaz!" diye bağırdı Elenna. "Kayaları asitle eritip kendini kurtaracak!"

Tom ise başını iki yana sallayıp arkadaşını sakinleştirdi. "Telaşlanma Elenna, kurtulamayacağından eminim." Asit kayaları eritirken, Canavar debelenip onlardan kurtulmaya çalıştı.

Dev gövdesini kullanıp taşları itiyor olsa da asit, kayalar gibi kendi gövdesini

de eritmeye başlamıştı. Ölümcül sıvı Canavarın yeşil gövdesine değer değmez yaralar açıyor, yaralar kabarıp su topluyordu. Canavar pes etmeden önce son bir kez daha kükredi. Ama bu defa öfkeden değil, acıdan kükremişti.

Tom ile Elenna aşağı inip Canavarın yanına geldiler ve yorgun adımlarla etrafında dolaştılar. Krestor kımıldasa da

gözlerini açamıyordu ve savaşmaya devam edecek hali kalmamıştı. Tom, Canavarın yaralarından birinin şimdiden iltihapla dolduğunu görebiliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Elenna.

Tom, Krestor'a baktı ve onu yendiğini anladı.

"Canavarın kaderi bizim elimizde," dedi yavaşça. "Onu yendik ve evine dönmesinin zamanı geldi. Canını daha fazla yakmamıza gerek yok." Tom, Krestor'un yanına çökünce dev Canavar, burnunu Tom'un eline koydu. Gözlerindeki tüm öfke yok olmuştu sanki.

Aniden şimşek çaktığını duydular. Krestor'un dev gövdesi gökyüzüne doğru yükseldi ve göğü yaran geçidin tam kalbine doğru süzülmeye başladı.

"Artık evine dönüyor," dedi Tom. Kılıcını kınına soktu. "Tavania dağları artık güvende."

DOKUZUNCU BÖLÜM
YENİ GÖREV

Gökyüzündeki dev geçit Krestor'u içine çektikten sonra küçülmeye başladı. Ve sonunda bir altın para kadar ufalıp yok oldu. Tavania'nın camdan gökyüzü, artık eskisi gibi tertemizdi. Bu sırada uzun bir cisim, süzülerek aşağı iniyordu.

Gözleriyle uzun cismi takip eden Tom, kollarını kaldırıp onu havada yakaladı. Büyülü bir asaydı bu. Asayı toprağa dikip

incelemeye başladı. Asanın başında, kıvrılarak ona sarılan bir yılan kabartması vardı. En tepesinde ise simsiyah bir taş bulunuyordu.

"Oradu'nun eşyalarından birini daha bulduk!" dedi Elenna heyecanla. "Bununla beraber üç etti!" Sözlerini tamamlarken, iyi büyücünün elbisesi ve şapkası Fırtına'nın eyer çantasından çıkıp önlerinde süzülmeye başladı.

Gümüş, eşyaları şüpheyle koklarken, Tom, önündeki asanın topraktan ayrılıp diğer eşyalara katılmasını izledi. Bir parlamanın ardından, İyi Büyücü yavaş yavaş elbisenin içinde belirmeye başlamıştı. Şapkasını taktı ve asayı eline alıp "Sizi tüm kalbimle kutluyorum Tom ve Elenna," dedi. "Bir görevin daha üstesinden başarıyla geldiniz."

Elenna ile başardıkları görevleri düşününce Tom'un içi gururla doldu.

Krestor'la savaşlarını gözünün önüne getirdi. Gerçekten çok zor bir savaştan galip çıkmışlardı. Kolu asit yüzünden hâlâ yanıyordu ama bunun için Krestor'u suçlamıyordu. Canavar, evinden koparılıp buraya atıldığı için deliye dönmüştü ve Tom, evinden uzak kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Kolundaki yanığın aniden buz kestiğini hissetti.

Oradu, asasını yaraya doğru uzatarak, "İyileş..." dedi. Asanın ucundan çıkan duman havada süzülerek Tom'un kolunu sardı. Biraz sonra duman dağılınca koluna bakan Tom, yaranın tamamen iyileştiğini

gördü. Hayretle kolunu inceledikten sonra başını kaldırdı. "Teşekkür ederim!"

Büyücü başını eğdi. "İzin verin de sizin için en azından bunu yapayım."

"Oradu, son gördüğümüzden bu yana güçlenmiş gibisin," dedi Elenna. "Tom'u böyle iyileştirebildiğine göre güçlerin sana geri dönüyor galiba?"

Oradu, başını evet anlamında salladı. Elbisesi, esintiyle beraber hafifçe dalgalanıyordu. "Yendiğiniz her Canavarla ben de eşyalarıma kavuşuyorum. Bu sayede ben kuvvetlendikçe Malvel zayıflıyor." Sonra gözleri parlayarak konuşmaya devam etti: "Hem güçlenen tek kişi ben değilim." Asasını kullanarak havada bir daire çizdi ve dairenin içi, renklenip hareketlenmeye başladı.

Tom, sisin içinde belli belirsiz bir görüntü görür gibi oldu. En sonunda sis duruldu ve görüntü ortaya çıktı. Karşısında Freya'yı gören Tom, gülümsemeye başladı. Annesi başka bir askerle kılıç dövüşü yapıyor, simsiyah saçları rüzgârda uçuşuyordu.

"Dalaton'u eğitiyor," dedi gülümsemeye devam ederek.

Dalaton'un alnında biriken ter damlalarına bakılırsa Freya ondan gerçek bir savaşçı yaratmak için adamı oldukça zorluyordu.

"Evet," dedi Oradu. "Freya sayesinde Dalaton bir gün gerçekten de bu krallığın Canavar Ustası'na dönüşebilir."

Görüntü kaybolmaya başlayınca Oradu da ciddileşti. "Hâlâ başarmanız gereken başka Görevler var. Sıradaki Canavarın ismi *Madora.* Fakat dikkatli olun; çünkü bu Canavarı hafife almak, sizin sonunuz olur. Size bol şanslar diliyorum Tom ve Elenna. Tavania'nın kaderi sizin elinizde." İyi Büyücü cümlesini tamamladı ve sözleri havada yankılanırken yok olmaya başladı.

Tom, kırık kılıcını kınına yerleştirip Elenna'ya döndü.

Gülümseyen Elenna, "Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

Tom, başını evet anlamında salladı.

"Bu harika!" diye yanıtladı Elenna. "Çünkü bu dağlardan kurtulmayı iple çekiyorum." Sonra tiz bir ıslık çalıp Gümüş'le beraber tepeden inmeye başladı.

Tom, yolun kenarındaki bitkilerin canlandığını görünce gülümsedi. Eskiden kurumuş olan dere yatağında da artık tertemiz bir su akıyordu.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini kavradı ve arkadaşını takip etti. Artık bulmaları gereken başka bir Canavar ve tamamlamaları gereken başka bir Görev bekliyordu onları. Hiç zaman kaybetmeden Malvel'i yenmeleri ve Tavania tahtını bir an önce gerçek sahibine geri vermeleri

gerekiyordu. Bu topraklarda yaşayan insanlar, yeterince acı çekmişlerdi.

Aniden Elenna'nın ona seslendiğini duydu. "Tom! Gel de şuraya bak!"

Adımlarını hızlandıran Tom, Fırtına'yla beraber Elenna'ya yetişti. Arkadaşı, kartal yavrularını gördükleri yuvanın biraz ilerisinde duruyordu. Az önce Tom'u kurtaran kartal, heyecanla öten yavrularını besliyordu! Pençelerinin arasındaki eti

parçalara ayırıyor, bunları yavrularının ağzına bırakıyordu.

Kartalı yakından inceleyen Tom, kuşun kanadındaki yanmış tüylerin yerine yenilerinin çıkmaya başladığını görebiliyordu.

Gülümseyerek Elenna'ya bakan Tom, "Krallık hızla iyileşiyor," dedi. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe Malvel'in kötülüğünü bu topraklardan kovmak için savaşacağıma yemin ederim!"

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KAYIP DÜNYA** ile
devam ediyor.
Karşınızda
GECE YARISI SAVAŞÇISI MADORA

Arkadaşlarıyla bu kez Tavania adlı tuhaf bir diyara gelen Tom, Büyücü Malvel yüzünden buraya hapsolmuş altı yeni canavara yardım etmek zorunda...